

Шоко вирвався вперед, намагаючись розгледіти дорогу між Оле й Графінею. Але варто було йому лише трохи висунути носа, як кобила щосили замахала хвостом. Звісно, вона зробила це навмисно, щоб він нічого не побачив. Форкнувши, він натягнув поводи.

— Ма-амо, — проскімлила Лотта в нього на спині. — Можна мені наперед? Ви плентаєтеся надто повільно.

Шоко посміхнувся. Усе-таки він зі своєю двоногою улюбленицею чудово розуміють одне одного.

— Ні, — відрубала хазяйка, — бодай раз малюк може й стриматися.

— Пф-ф! Малюк!

— Малюк? — хихикнув Тоні. — Нашій маненькій шоколадний голопуцьок?

Шоко вишкірився до свого баварського друга.
— Було б добре, якби й у тебе децю поменшало. Наприклад, черево!

Але Тоні тільки пирхнув і тупав собі далі. Коли на ньому верхи сидів Пауль, то гафлінгер був цілком задоволений життям.

— Малі тілом, та великі духом! — форкнуло радісно десь з боку хвоста. Як завжди, позад Шоко плентався Кекс.

Шоко кивнув і задоволено забулькотів:

— Краще вже малий суперпоні, ніж товстий!

— Ану припини борсатися туди-сюди! — гримнув попереду Оле. — Інакше повідтягую тобі вуха за першої-ліпшої нагоди.

Про всяк випадок Шоко трохи збільшив дистанцію, йому зовсім не хотілося зараз сперечатися з великим мерином. Крім того, він неабияк радів, що Оле був із ними. Адже він віз на спині Оскара, який нещодавно теж вирішив навчитися верхової їзди. Та й, зрештою, не було нічого кращого за прогулянку разом зі всіма його дво- й чотириногими друзями! Навіть якщо вони прямували до садиби Доннергаврика. І навіть попри те, що з ними була Графиня.

Дратувало тільки одне: вони весь час мусили йти кроком, бо хазяйка везла на спині Графині

якийсь пиріг. Звісно, це безглуздо, коли посеред змагань по манежу гасас дике порося, перетворюючи все на суцільний гармидер, у якому Денис ще й падає з коня. Але ж невже конче треба везти Доннергаврикові пиріг як вибачення? На його думку, звичайного вибачення типу «Нам дуже шкода!» було б цілком достатньо.

— Сподіваюся, Доннербалькен більше так не верещатиме, — міркувала вголос Лотта. — Бо він завжди знайде причину. До того ж він терпіти не може наших поні.

— Ми просто заткнемо йому рота пирогом, — хихикнула Грета.

Шоко задоволено форкнув і радісно підстрибнув. Він уже уявив собі Доннергаврика з багряним обличчям і товстими щоками. Та якщо вони здихаються того пирога, то на зворотному шляху можна буде нарешті мчати щодуху!

— Ми вже майже прийшли, — переказав Оле спереду. — Будьте зібраними, тоді ми швидко впорасмося та зможемо повертатися додому!

Шоко мусив визнати, що це був хороший план. Він склав би не гірший.

З-під їхніх копит вилітало лунке КЛАЦ-КЛАЦ-КЛАЦ-КЛАЦ, коли вони проходили бруківкою повз житловий будинок до манежу. Як-не-як, а це цілих двадцять копит, вісім з яких ще й з підковами! На манежі вони побачили Доннергаврика і його сина Дениса, які зустріли їх із невдоволеними обличчями.

— Кавалер, — мрійливо промовила Графіння.

Ще б пак, кобила бачила перед собою тільки вороного жеребця, на якому сидів Доннергаврик.

— Ві-гі-гіта-а-аю! — проіржав Кавалер їм назустріч.

Доннергаврики ж не сказали нічого.

А хто ж цей інший чотириногий? Шоко примружився. Він схожий на маленького біленького поні! Відколи це...

— Відколи це тут мешкають поні? — запитала Лотта, озвучивши те, про що він саме зібрався подумати.

— Може, вони помітили, як це весело, коли є поні, — усміхнувся Пауль.

Та Шоко зрозумів, що Пауль жартує. Та й сам він був би дуже здивований.

— Але цей поні якийсь надто сумний, — зауважила Грета.

Шоко витягнув уперед шию і вдихнув ніздрями повітря.

— Це дівчинка... — прошепотів він Кексові на вухо.

Його товариш напружився й пильно подивився на новеньку, після чого всміхнувся.

— Здається, вона не така вередлива й пихта, як наша Графиня.

Оскільки решта мешканців Блюмхенгофу вишикувалися на манежі в ряд, так наче зараз мала б розпочатися вистава, Шоко теж приєднався до них. Але його очі не переставали стежити за біленькою поні, яку Денис відвів на інший бік поля. Може, цей малий двоногий не хоче, щоб хтось спостерігав за ним під час верхової їзди?

Доннергаврик продовжував кружляти перед ними верхи, не зважаючи на своїх відвідувачів.

Хазяйка голосно кахикнула. Але Доннергаврик, либонь, був глухим.

Коли він зі своїм жеребцем знову пробігали повз них, Кавалер так на них подивився, ніби хотів вибачитися за нечемну поведінку свого господаря.

— Кавалер та-а-акій гала-а-антний!.. — знову зітхнула Графиня.

— Так він же тільки те й робить, що носить-ся галопом.

Оле потрусив верхньою губою.

— Я теж так можу.

Графиня зітхнула ще гучніше, аж Шоко занепокоєно подивився на неї.

— Сподіваюся, вона не зомліє від цього блаженства в той час, як на її спині сидить хазяйка! — сказав він своїм друзям пошепки.

Тоні з Кексом хихикнули.

— А що це там Деніс робить із поні? — запитала раптом Грета, скервуючи Кекса вперед.

— Грето, будь тут, — наказала хазяйка, але Грета вже мчала далі.

Відколи це Лоттина подружка стала такою хороброю та не слухається хазяйки? Шоко витягнув шию й одразу зрозумів, чому це вона так розхвилювалася й зірвалася з місця. Не може бути!

Що цей безмозкий телепень робить там з бідолашною дівчинкою поні?

— Лотто, хутчіш сюди! — вже гукала Грета.

Лотта, не зволікаючи, дала йому знак перейти на рись, і він дременув.

— Денисе!.. — Гретин голос тремтів від обурення, бо той просто дубасив бідну тварину.

Денис тим часом знову щосили вперезав білявку поні по стегнах, так що вона верескнула та смикнулася вперед. Слідом вона дістала ще один удар.

— Не смій! — заволала на нього Лотта. — Ти просто божевільний!

Денис рвучко розвернув поні та спрямував на них.

— Самі ви божевільні! Ану, забирайтеся звідси, йолопи!

Шоко розлючено запирхав. По-перше, він зовсім не дурний, а по-друге, хіба ж можна так

лущювати поні! Закусивши вудила, він прищу-
лив вуха й помчав уздовж огорожі манежу.

Як же йому потрапити на цей манеж? Під
огорожею він не протиснеться, бо на спині в
нього Лотта. Він гарячково шукав у паркані во-
рота, але побачив їх лише вгорі біля хазяйки.

— Денисе, — крикнув раптом Доннер-
гаврик, — негайно йди сюди!

Денис послухався і вдарив білявку поні шпо-
рами в живіт.

— Пішла, та біжи ж уже нарешті!

— Умпф, — зітхнула вона й зрушила з місця.

— Кексе, гайда за ними! — гукнув Шоко.

Ставши дибки, він розвернувся на задніх
ногах і галопом помчав уперед. Лотта його не
стримувала, але він би все одно зараз на неї не
зважав. Він був такий сердитий, що йому най-
більше хотілося забрати в Дениса того батога
й добряче відшмагати ним хлопчиська нижче
спини. Але може, досить буде, вчепившись зу-
бами, стягнути його з тієї незнайомки поні.

Оминувши Тоні й Оле, він уже хотів було
пробратися на манеж повз Графінію, але та,
ставши впоперек, перегородила йому шлях.
Звичайно, вона зробила це не сама, а за нака-
зом хазяйки.

— Зважай на Шоко, Лотто, — насварила-ся вона. — Здається, він збирається напасти на Дениса.

— Але ж він має рацію, — голосно заступилася за нього Лотта. — Денис просто знущається з цієї нещасної поні.

— Ми все бачили, — підтвердила, задихаючись, Грета.

Хазяйка обурено напустилася на сина Доннергаврика.

— Як ти смієш бити бідну тварину?

Та, не діставши відповіді, вона звернулася до Доннергаврика:

— Здається, ви тільки те й робите, що лякаєте своїх тварин.

У цей час вона несамовито розмахувала коробкою з пирогом, і Шоко сподівався, що та ось-ось полетить Доннергаврикові в голову.

Проте, на його превеликий жаль, хазяйка знову поклала пиріг собі на коліна й попрямувала до Доннергаврика всередину манежу. Графиня нервово пританцьовувала під нею, безперервно бурмочучи: «Як незручно... як незручно... як незручно...»

— Ви подивіться, який вигляд у цієї бідолашної поні! Ви її не годуете? — продовжувала

обурюватися хазяйка. — А ще її не завадило б як слід почистити!

— Я продавав коня, а покупцеві раптом не вистачило грошей, тож він і залишив нам оце казна-що, — сердито пояснив Доннергаврик. Він усім своїм виглядом демонстрував, що не має жодного бажання це обговорювати. — Тепер цю тварину треба ще дечого навчити.

— І ЧОГО Ж ЦЕ? — дуже голосно запитала хазяйка. — ЧИ НЕ ТОГО, ЩО ЛЮДИ ТАКІ НЕГІДНИКИ?

Біленька поні враз підняла голову. Вона подивилася спочатку на хазяйку, а потім на Шоко. Він ще ніколи не бачив таких великих і сумних очей. Хіба вони не благають його: «Допоможи

мені!»? На жаль, він не дуже собі уявляв, як поводитися з такими великими дівчачими очима.

Немов піддаючись якомусь дистанційному керуванню, Шоко кивнув. Авжеж! Не сумнівайся! Тільки на той випадок, якщо очі саме це мали на увазі.

— Повертаємося! — скомандувала хазяйка.

Шоко помітив, як усі навколо нього замутшилися й рушили слідом за Графінею. Але його ноги продовжували стояти, наче повростали в землю Доннергаврика.

Дівчинка поні досі не зводила з нього очей. А він так само не зводив їх із неї.

Він хотів щось сказати, але не спромігся на жоден звук. У нього було таке відчуття, наче

йому в горлі застряг величезний клубок недожованого сіна. Акхи-кхи...

— Я-а-ак т-тебе з-з-звати? — нарешті, зати-наючись, промимрив він.

Дівчинка поні посміхнулася, але зараз Шоко побачив у її очах лише знак питання. Може, йому варто говорити гучніше? Чи він якось неправильно запитав? Не так-то просто буває зрозуміти цих дівчаток поні, та й решту панянок кінського роду... Він відчув, як затремтіли його коліна, а Лотта тихо звеліла: «Вперед!»

— Дивися, щоб твій поні під тобою не провалився! — зареготав Денис.

— Дур-р-рбецало! — пирхнула Лотта й тичнула шпорами Шоко в боки.

Ой! Нічого не вдієш! Він мимоволі відірвав погляд від великих темних очей і зрушив із місця. Але його вуха враз нашпорошилися.

— Верту заель! — прошепотіло позаду.

Що це було? Шоко ще раз озирнувся, але дівчинка поні з Денисом уже були далеко. Шкода.

Тоді він пішов наздоганяти своїх. Кроком. Адаже пиріг повертався додому.

Йому було зовсім зле. Здається, овес учора ввечері був якийсь не такий. Але Кекс із Тоні тільки збентежено подивилися на нього, коли він поскаржився на корм.

— То типера оддай міні, — прицмокнув Тоні, жадібно поглядаючи на відерце Шоко.

— Та бери, — промимрив він і, супроводжуваний здивованим поглядом Кекса, поплентався під навіс.

А зараз він прокинувся від бурчання у животі. Що це з ним діється? Адже вчора йому зовсім не хотілося їсти, а зараз, посеред ночі, зненацька напав такий голод? Шоко глибоко зітхнув, аби дати своєму шлункові зрозуміти, що це його драгус. Але той не дуже на нього зважав.

Нараз його ноги надумалися встати. Шоко невдоволено виконав цю забаганку й потушчяв

до ясел. Там він, утупившись у п'ятьму, став жувати сіно.

Відтак він насилу переконав свої ноги знову повернутися під навіс.

— Що це ти робиш? — заспано промимрив Кекс, розплющивши одну повіку.

— Нічого.

Якби Шоко зараз розповів своєму другові про нестерпне бурчання у животі та про те, що його ноги ледве не пішли гуляти проти його волі... той, напевно, подумав би, що він з'їхав з глузду. Він — Шоко-суперпоні!

— Тоді лягай і спи, — порадив Кекс, солодко позіхнувши.

Він спробує. Підігнувши ноги, Шоко вклався на бік. Заплющити очі й заснути. Нумо!

Коли він прокинувся, його чуб був сколошканий, а ноги страшенно боліли.

Уві сні йому весь час ввижалася дівчинка поні, що галопом кружляла в манежі.

Та хоч як він намагався, йому однаково не вдавалося до неї наблизитися.

Він утомлено поплентався до ясел, витягнув звідти жмут сіна, але жувалося воно якимось зовсім несмачно. Може, варто сходити по-великому? Піднявши хвоста, він накидав купу. Потім перейшов на інший бік ясел. Може, тут сіно трохи смачніше?

— Ти чимось схвильований?

Біля нього з'явився Кекс і легенько штовхнув його носом.

Шоко похитав головою.

— Та ні. Чому ти так вирішив?

— Дай подумати.

Кекс потрусив верхньою губою, як це робить Оле, і хитро всміхнувся.

— Бо ти майже нічого не їси, мляво блукаєш туди-сюди й нервово випорожнюєшся.

— От телепень!

Шоко спробував гризнути свого друга, але той швидко пригнувся, тож зуби Шоко просто клацнули в повітрі.

— Дай мені спокій!

Кекс закотив очі, але побрів до Тоні, який стояв навпроти.

Обидва мовчки наминали сіно, час від часу поглядаючи в його бік. Як дві занепокоєні матусі!

— Ох, а що гето з ім? — тихо запитав Тоні, в той час як ноги Шоко знову несли його в бік воріт.

Від будинку йому назустріч сунув Бруно.

— Доброго ранку! — позіхнув його друг пес. — Як спалося?

— Ніяк, — зізнався Шоко. — Спочатку мій шлунок зовсім не хотів їсти, а потім, саме посеред ночі, як закрутить... І ноги якісь неслухняні. Місця собі не знаходять.

Його хвіст задерся, і внизу знову з'явилася купа. Він ніяково закотив очі.

— До того ж я постійно какаю.

Бруно засміявся.

— Мабуть, тобі снилася дівчинка поні?

Шоко спантеличено подивився на пса. Звідки це Бруно про неї знає?

— Яка ще дівчинка поні? — навмисне байдуже запитав він, трохи оговтавшись від переляку.

— Поні, яку ви бачили вчора у Доннергаврика. Я чув, як хазяйка розповідала про неї

Марії, — пояснив Бруно. — Мовляв, та поні така-а-а гарнесенька, а той Денис таки-и-ий жорстокий до неї.

Шоко намагався клеїти дурника.

— І чого б це вона мала мені снитися?

— Гадки не маю, — нахабно реготнув Бруно. — Якщо захочеш поговорити, знайдеш мене у стодолі.

Страшенно розгублений Шоко пошвендяв назад до своїх друзів. Що за дивний ранок! Ухопивши жмут сіна, він почав його жувати... і жував... жував... жував...

— Та що ж це з тобою трапилося? — підійшовши, заспівав Кекс. — Чому ти нічого не розповідаєш? Ти погано відчуваєшся?

Знову він починає... Шоко ще глибше занурився в сіно й енергійно зачмакав.

— Я чудово відчуваюся!

— Не може бути, — заперечив Кекс. — Ти майже нічого не їси, а тільки швендяєш, мов несамовитий, туди-сюди.

Оце вже з нього досить!

— Сам ти несамовитий!

Кекс ударив переднім копитом об землю.

— Та це ж очевидно, що з тобою НЕ ВСЕ гаразд!

— І я, бра, бачу! — потрусив гривою Тоні. — Огето, ск ти вчора з овсом, я, бра, ніколи ни подумав би. Гето начисто ни нашій Шого.

Шоко збентежено кліпав. Він взагалі не ЇХНІЙ Шоко! Може, йому краще відвідати Бруно в stodoli? Ці двоє щось занадто розбазікалися.

— Треба побалакати з Бруно, — промимрив він. — Він мав до мене якесь питання.

Миттю перекотившись під огорожею, Шоко кинувся бігти. Але його ноги помчали не до stodoli, а повз неї, далі на дорогу. І куди ж це їх знову несе?

— Зачека-а-а-ай! — загавкало позаду. І вже за мить його наздогнав захеканий Бруно. — Я з тобою!

Шоко закопилів нижню губу.

— З якого це дива?

Бруно побіг на кілька кроків попереду.

— По-перше, я твій друг, а по-друге, просто хочу прогулятися.

Ну що тут скажеш? Зрештою, може, це й краще, що він не сам.

Мовчки вони побігли далі. Час від часу пес зупинявся, щоб обнюхати той чи інший кущик

трави, а Шоко затримувався, щоб той кущик гризнути. І хоч вони то там, то сям ненадовго звертали з дороги, Шоко помітив, що ноги чітко ведуть його до садиби Доннергаврика. Бруно це теж зрозумів.

— Чому це тобі закортіло ще раз відвідати цю білявку поні? — запитав він нарешті, зиркаючи на нього збоку.

Але Шоко й сам цього до пуття не розумів.

— Просто мені її якось шкода, — пробелькотів він, устромивши носа в черговий кущик трави.

— Тобі її тільки шкода? — Бруно забіг наперед, так що Шоко змушений був зупинитися й подивитися своєму другові у вічі.

— Т-т-та-а в-в-вона-а... — він відчув у горлі клубок і кахикнув. — Мені її шкода! І нічого більше, — заявив він так голосно, що його почула навіть кожна глуха мураха й кожен хробак у землі під його ногами.

— Авжеж. І нічого більше, — Бруно скинув брови й посміхнувся. Потім він раптом наморщив лоба. — До речі, як її звати?

Отакої! Шоко цього не знав. Він спробував пригадати, чи Доннергаврики згадували якесь ім'я, але даремно.

— І гадки не маю, — мусив визнати він.

— Тоді ми повинні дізнатися про це зараз, — гавкнув Бруно й знову кудись побіг.

Чудово! Тепер у них є ще одна важлива причина навідатися до Доннергавриків!

Наблизившись до ферми, Шоко глибоко втягнув ніздрями повітря, але запаху дівчинки поні не відчув. Його вуха самі напорошилися. Хоч на подвір'ї й було тихо, мабуть, все одно не варто йти шукати її саме там.

— Давай-но подивимося спочатку на випасах, — запропонував він. — Там принаймні можна сховатися за кущами.

Уздовж першого випасу простягався справжній живопліт, тож четверо коней, які там мирно паслися, їх навіть не помітили. Біля другого випасу було менше кущів, але, на щастя, коні були по іншій бік луки. Лише один із трьох, здається, щось відчув і ледве їх не помітив, коли вони з Бруно, пригинаючись, перебігали за останній кущик. Той кінь був білий. Серце Шоко закалатало дужче. Невже це білявка поні?

— Ох, як же це підкрадання мене втомило, — простогнав Бруно й, хекаючи, влігся на траву. — Я мушу перепочити.

Шоко закотив очі.

— Ти забагато спиш, — прошепотів він, — це робить тебе кволим. — Він спробував визирнути з-за куца на інше пасовисько. — Зачекай тут. Я гляну ще там і зараз повернуся.

Спочатку він побачив на найвіддаленішому випасі тільки двох вороних коней, але, можливо, білявка поні стоїть десь за деревом або лежить у траві. Тож він на кінчиках копит прокрався до наступного чагаря.

— Гм, там лише один кінь, — промимрив він тихенько сам до себе. — А де ж інший?

— Тут! — відповів грубий голос позаду.

— А-а-а-а! — переляканий крик вирвався з його рота, але він не мав сили відскочити. Його ноги з переляку були наче вкопані. Він поволі озирнувся. ЧИЙ ЦЕ ГОЛОС?

Крізь галузки до нього посміхався Кавалер.

— Гадаєш, ти можеш скрадатися тут біля мого табуна і я цього не помічу?

Шоко похитав головою.

— Та ні-і-і...

Кавалер не з тих, кому можна дати нахабну відповідь. Шоко обережно перевірів, чи земля знову відпустила його копита, і з полегшенням повернувся.

Жеребець вишкірив свої красиві зуби.

— Ну, хоч не брешеш. Чого тобі тут треба?

— Е-е-е-е-е...

Як же йому краще відповісти? Що він шукає дівчинку поні? Але ж це так соромно!

— Ми шукаємо біленьку поні, — загавкало раптом поруч.

Ще б пак! Чого б мав соромитися Бруно?

Шоко позадкував до куца, ніби сподівався там щезнути.

— То ви шукаєте дівчинку поні? — засміявся Кавалер. Адже нещодавно на фермі з'явилася ще й дівчинка собачка.

— Бруно більше подобаються кицьки, — видав друга Шоко.

Це була помста за те, що той розповів про пошуки білявки поні.

Бруно сердито зиркнув на нього.

— Справді? — голосно розсміявся жеребець. — Що ж, у всякому разі біленька поні пається на лузі неподалік.

Шоко відчув клубок у горлі. Отже, це таки вона! Він упізнав її з такої далекої відстані!

Бруно радісно підскаочив до нього.

— Тоді гайда туди!

Враз Шоко відчув, що його ноги нагадують морквяну жуйку. Але він опанував себе,

прохрипів до Кавалера «бувай!» і поплентався за товаришем.

Про що ж він має говорити з дівчинкою поні? Звісно, він запитає, як її звати. Першого разу йому це не зовсім вдалося, але, можливо, він просто повинен говорити повільно й чітко. Напевно, він був надто схвильований і його питання прозвучало так, як ото щось швидко белькоче Тоні. Його баварську говірку іноді теж ніхто не може второпати. А яке ще питання йому варто поставити? Голова його була порожня, як відро для вівса після вечері.

За мить вони вже стояли перед випасом, на який показав Кавалер. І справді! Ген під яблунею Шоко побачив біляву поні.

— Я на хвилюк відлучуся, — буркнув Бруно. — Зараз повернусь. Заодно гляну на дорогу, чи не йдуть сюди двоногі. А ти якраз із нею трохи поспілкуйся.

Шоко тільки кивнув якомсь неухажно. Він не міг відірвати очей від білої плями, яка саме підвела голову. Що ж йому тепер робити? Трохи порозмовляти? Але ж вона так далеко. Він же не може загорлати тут на всі луки: «Привіт! Це я!»

Тож він спромігся тільки на тихеньке іржання.
— І-го-гов!..

Дівчинка поні нашорошила вуха. Вона почувала його! Він проіржав іще раз, трохи гучніше:
— Підійди сюди!

І раптом інші коні теж попіднімали голови, якусь мить постригли вухами й продовжили пастися. Яке щастя! Зрештою, їх це й не стосується. Натомість дівчинка поні стала наближатися до нього. Хтось уже встиг ретельно вичесати її біле хутро. Воно аж сяяло на сонці. Що ближче дівчинка поні підходила, то дужче тремтіли коліна Шоко.

І ось вона стоїть перед ним. Величезні очі дивляться так само сумно, як і тоді на манежі.

— Вітаю! — Шоко з радістю відчув, що до нього знову повернувся голос. — Як тебе звати?

— Привіт! — відповіла білявка поні. Й більше нічого.

— ЯК ТЕБЕ ЗВАТИ? — голосно й чітко повторив він. Може, вона трохи недочуває?

— Вона говорить ісландською, — пропищав раптом хтось поруч.

Шоко перелякано відсахнувся і побачив у себе під ногами біленький пухнастий клубок. За ним стояв Бруно, схвильовано хекаючи.

— Це Белла, — пояснив йому друг. — Вона тимчасово мешкає у Доннергавриків, бо її хазяйка у відпустці.

То це та дівчинка собачка, про яку згадував Кавалер. Але що вона сказала? Ісландська мова?

